

112.

ΟΙ ΣΟΥΛΙΩΤΑΙ

Ἐπρασινῆσαν τὰ βουνά κ' ἐλάλησαν οἱ κοῦκοι,
Κι' ὁ Ἀλέξης δὲν ἐφάνηκε νὰ ἔγῃ πρὸς τὸ Ζαγόρι,
Νὰ μάση Τούρκους ὀμπροστὰ, Ρωμαίους ἀπὸ πίσω·
Μόν' τὸν Κασήμη 'ς τὸ πλεῦρό κρυφὰ τὸν κουβεντιάζει
— «Σύρε, Κασήμ', 'ς τὰ σπήτια μου 'ς τὰ ἔρημα Σαράγια,
Κι' ἂν σὲ βωτήση ἡ μάνα μου, κι' ἡ δόλια ἡ ἀδερφή μου,
Νὰ πῆς πάγω 'ς τὰ Γιάννενα μέσα 'ς τὸ μπεῖζεστένι,
Νὰ μάσω Σουλιωτόπουλα νὰ ἔγῳ πρὸς τὸ Ζαγόρι.»
Τρία μπαϊράκια ν' ἔστησε 'ς τὴν βάρχη 'στὴν Τζιζοδίλα,
Τόνα 'ταν τοῦ Ταίραγα, καὶ τ' ἄλλο τοῦ Κασήμη·
Τὸ τρίτο τὸ καλλήτερο ἦταν τοῦ Κυρ Ἀλέξη.

113.

Ο ΚΟΥΤΖΟΝΙΚΑΣ ΚΑΙ Ο ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ.

Τρία πουλάκια κάθονται 'ς τὸν Αἶ' Λιᾶ 'ς τὴ βάρχη·
Τὸ 'να τηράει τὰ Ἰάννενα, τ' ἄλλο τὸ Κακοσοῦλι,
Τὸ τρίτο, τὸ καλλήτερο μυριολογαίει καὶ λέγει·
«Ἄρβανιτιά μαζώχθηκε, πάγει 'ς τὸ Κακοσοῦλι.
Τρία μπαϊράκια 'κίνησαν, τὰ τρι' ἀράδ' ἀράδα·
Τὸ 'να 'ταν τοῦ Μουχτάρπασα, τ' ἄλλο τοῦ Μιτσομπένου,
Τὸ τρίτον, τὸ καλλήτερον, ἦταν τοῦ Σελιχτάρη.»
Μιὰ παπαδιά τ' ἀγνάντεψεν ἀπὸ ψηλὴν βραχούλα·
— «Ποῦ 'στε, παιδιὰ τοῦ Μπότσαρη, παιδιὰ τοῦ Κουτσονίκα;

